

DE GRAAL EN HET ROZENKRUIS

De Graal en het Rozenkruis

Crystalserie 9

2002

In de Crystalserie zijn verschenen:

1. Hermes Trismegistos – De vermaning der ziel
2. Mysteriedieren
3. De kennis die verlicht
4. De terugkeer tot de oorsprong
5. Gnosis als innerlijke religie
6. Rozenkruisers toen en nu
7. De roede des drijvers verbroken
8. K. Bielau – Paracelsus, zijn tijdloze heelkunde en filosofie

ISBN 90 6732 278 4

© 2002 – ROZEKRUIS PERS - HAARLEM

Inhoud

INLEIDING	7
Op zoek naar de Heilige Graal?	
1 Het Mysterie van de Heilige Graal	9
2 Het Koningsboek van de antieke Perzen	14
3 De reis van Oost naar West	24
4 Over de wortels en de betekenis van de westerse Graallegenden	29
5 De Keltische Graal en de Arthursage	37
6 Parcival – de weg van de zoeker	43
<i>Het verhaal</i>	49
7 De Katharen op weg naar de Heilige Graal	54
8 Kitesj – symbool van een ongeschonden kosmos	64
9 De hermetische inwijdingsweg van de Graal	74
10 De Graal in de strijd tegen het verleden	83
11 De Graal is in ieder mens	88

INLEIDING

Op zoek naar de Heilige Graal?

Tal van spiritueel georiënteerde groepen voeren het Graalsymbool in hun vaandel. De Graal is actueel. Misschien langzamerhand wel net zo bekend en gezocht als in de Middeleeuwen. Toen waren de Graallegenden de ‘verpakking’ waarin een eeuwenoude boodschap opnieuw aan de mensheid werd gebracht. Een beeld ook van de altijddurende Waarheid die voor de mens wordt geplaatst op het moment dat hij de grenzen van zijn eigen mogelijkheden heeft bereikt. Dat was toen zo, dat is ook nu zo. Maar inmiddels heeft de mensheid – en iedere mens als individu – een ontwikkeling doorgemaakt. Ten goede of ten kwade; naar boven als opgang naar de Geest Gods, of naar beneden om zich steeds verder in te graven in de materie.

Elk tijdsgewricht heeft specifieke nieuwe mogelijkheden. Maar ook duidelijke grenzen die het verleden moeten afsluiten. Het heeft geen zin die grenzen alleen maar te doorbreken om in het verleden te zoeken naar dingen die nu nog hetzelfde zouden zijn. Alleen de Waarheid is hetzelfde, hoewel zij zich elke seconde anders, nieuw voordoet. En de mens wordt steeds opnieuw uitgenodigd om in dat proces van vernieuwing mee te gaan als een bewuste deelhebber aan de Schepping.

De Graal van nu is dan ook niet dezelfde als de Graal van eeuwen geleden. En in de toekomst zal zij evenmin hetzelfde zijn als nu. Maar haar essentie verandert niet. En alleen die essentie kan de zoeker een stap verder helpen

op zijn levenspad. De ene Graallegende is nog mooier, boeiender en symbolisch zuiverder dan de andere. Maar zij helpen de zoeker niet verder, als hun innerlijke boodschap niet van binnenuit wordt verstaan en gezocht om in het eigen leven te verwerkelijken.

Daarom is dit Crystalboekje over de zoektocht naar de Heilige Graal geen historisch verslag, maar de getuigenis van een bewust en integer op weg zijn naar het verwerkelijken van de Moderne Heilige Graal. Als levend mengvat, waarin de goddelijke Liefde kan worden ontvangen en omgezet in de kracht die anderen hun levenspad wijst en verlicht.

De auteurs die aan dit Crystalboekje hebben meegewerkt, putten dus niet uit het rijke verleden van de mens, maar richten zich op de glorieuze toekomst die zich juist in deze tijd opent voor de mensheid.

De teksten vormen de neerslag van het Graal-Symposium dat op 24.5.2001 in het Conferentieoord Christianopolis te Birnbach, Duitsland en op 30.11.2002 in het Conferentieoord Renova te Bilthoven werd gehouden

Het Mysterie van de Heilige Graal

De tijd is aangebroken om het Heilige Mysterie van de Graal los te wikkelen uit de sluiers van de esoterische waan van de laatste eeuwen en zijn werkelijkheid te branden in het hartebloed van de moderne mens. De oorspronkelijke sprookjes, mythen en legenden, zoals die in verschillende gewaden door onafzienbare tijden heen steeds weer opdoken, waren middelen om de oerwijsheid met morele waarden te binden aan de mensheid in ontwikkeling. Enkele van deze mysterieuze Graalverhalen zijn in dit boekje opgenomen om u een beeld te geven. Als u de betekenis daarvan goed tot u laat doordringen, kent u de kern van het Graalmysterie.

Gesluierte taal heeft in een bepaalde gradatie voor de nieuwe komende tijd afgedaan. Zo is het ook met de mysteriën, de legenden en mythen over de Graal. Terwijl de overste dezer wereld zijn gewaad heeft veranderd en het zaad voor de volgende ramp uitzaait onder het mom van gewetensvrijheid en mensenrecht, lijden ook nu ontelbaren onder zijn misleiding. En ook nu, net als in de oude tijden, wordt de mens wiens gemoed zwaar is van het lijden en in wiens hart het spook van de twijfel rijst, vertroost door de heilige illegale boodschap van zijn broeders: *«Jezus leeft! Ga uit Hem tegemoet!!»* Dat brengt het leven terug in zijn beangste ziel... en de moed... en de kracht. Een bovenaardse blijdschap verlicht zijn van lijden doorgroefde gelaat. En hij lacht een lach van vreugde als hij denkt aan Parcival, en Lohengrin en het heilige Mont-Salvat, waartoe hij de sleutel ontvangt.

Hij treedt met geheven hoofd onder de juwelen poorten van het Heilige Mysterie en hij weet zich als Merlijn de tovenaer, die een zoon van God en een zoon des mensen was. Hij leert nu het geheimenis kennen van de structurele wedergeboorte, als het offer van het gehele dialectische zelf aan de Jezus-verwerkelijking in het microkosmische levensveld. Opdat de nieuwe mens geboren wordt! Daarom zullen wij ons nu niet vermoeien met het aftasten van de zo voorzichtige bewoordingen der mysterieuze taal uit het verleden. Want onze tijd vraagt en eist ontmaskering en declaratie, klare, concrete voorstelling van zaken.

De Heilige Graal is de schaal waarin Jezus doopte, toen Judas hem verraden wilde: daarom bezat zij ook later, als het symbool van den Verlosser, de macht reinen van onreinen te onderscheiden. Jozef van Arimathea ving in dezelfde schaal het bloed van den Gekruisigde op en nam voorts de Graal met het bloed onder zijn bescherming. Zijn opvolgers brachten haar later naar het Westen, waar zij tot nu toe verblijf houdt.

Deze kerngedachte van de Graalmythen nu is geheel en al veilig gesteld in het evangelie. Alle vier evangeliën delen zeer nadrukkelijk mede dat, toen Jezus gestorven was op de heuvel Golgotha:

«... een zeer rijke man van Arimathea, met name Jozef, die zelf ook een discipel van Jezus was, tot Pilatus kwam en het lichaam begeerde van de gestorven Meester. Toen beval Pilatus dat hem het lichaam gegeven zou worden. En Jozef, het lichaam nemende, wond het in zuiver fijn lijnwaad en legde het in zijn fonkelnieuw graf, dat hij in een steenrots uitgehouwen had, wentelde een grote steen voor de ingang en ging heen. Maria Magdalena en Maria,

de moeder van Jezus, waren daarbij tegenwoordig. Zij bereidden specerijen en zalven en hielden rust. En de volgende morgen, de eerste dag der week, kwamen de beide Maria's opnieuw in de hof van Arimathea en waren zij getuige bij het wonder van de opstanding.» (Mattheus 27)

Voor de zoeker naar de Waarheid moet deze gewijde taal, anders dan bij de mythe, geen verborgen zin of versluierd symbool bevatten, doch een positieve mededeling die volkomen begrepen kan worden. Hier wordt ronduit voor hem of haar die lezen kan, medegedeeld dat het verlossingsproces in Jezus Christus voor wereld en mensheid, in zijn voornaamste fasen in en door een daartoe toebereid krachtveld – een Geestesschool – tot stand wordt gebracht. Jozef van Arimathea is eenzelfde aanduiding als de oud-testamentische Melchizédèk. De naam betekent letterlijk ‘de Hiërofant van de Heilige Berg, die straalt en leeft in het licht van de Heilige Geest’. Hij is de Koning-Priester van Mont Salvat, de Berg der reddende krachten. Deze nieuw-testamentische Koning-Priester is verbonden met Jezus de Christus. Zoals Jezus de Christus wordt aangeduid als een hogepriester naar de ordening van Melchizédèk, zo kunnen wij hem ook aanduiden als een hogepriester van Arimathea, van de Heilige Berg.

Van die berg daalt Jezus de Heer omlaag voor zijn primaire offerande, om vervolgens, na zijn hartebloed te hebben gestort voor wereld en mensheid, zich in de hof van Arimathea terug te trekken, met hulp van al zijn broeders, in een nieuw graf. D.w.z. dat het hier ging om een geheel nieuwe poging tot het aantasten der dialectische werkelijkheid.

Bij deze graflegging waren de beide Maria's tegenwoordig. Maria Magdalena en Maria de moeder. Maria Magdalena, de mens die zich omwendt naar de natuur en omlaag duikt in het torengewelf, om zo van onderen op door te breken tot de torentransen. Maria, dus als de zoeker, als Parsifal de dwaas. En ten tweede Maria de moeder, de mens die in de Heilige Taal wordt gesteld als de godbarende uit zichzelf en de Heilige Geest, Merlyn de tovenaars, geboren uit God en mens. De nieuwe mens in het microkosmische levensveld.

Deze beide Maria's bereiden hun zalven en specerijen. Dat wil zeggen: zij consacrerden het offer Christi en stellen het in zichzelf veilig. Zij zien hoe uit het graf in de hof van Arimathea de opgestane vlam van het eeuwige Licht zich verheft, om wijduit als albeheersende kracht van hemel en aarde op te treden, een binding tot stand brengende tussen het koninkrijk der hemelen en de dialectische wereldorde.

Nu kunt u zich voorstellen waarom in de Graalmythe wordt gezegd dat Jozef van Arimathea het bloed van de Gekruisigde opving. Immers, Meester Jezus is Hiërofant van Arimathea, hogepriester van de Universele Hiërarchie, die zich manifesteert in wat wij nu aanduiden als de Geestesschool. En alles wat de Christus-hiërarchie doet en deed voor de mensheid, kan daarom alleen via die Geestesschool worden begrepen en gegrepen. Het bloed van de Heilige Graal is de kracht der Geestesschool. Daarom wordt ook beschreven dat Hiërofant van Arimathea de Graal naar het Westen brengen. Wie het geheimzinnige bloed van de Graal wil ontvangen, zal daarom als de boetvaardige Maria van Magdala

bereid moeten zijn uit de duisternis uit te breken om het Licht te ontmoeten.

Vanuit het nieuwe graf, gehouwen uit de ruwe harde steen in de hof van Arimathea, straalt nog steeds het verblindende licht van het offer Christi. D.w.z. dat de kracht van het Onbeweeglijk Koninkrijk nog steeds als atmosferische kracht in deze helse wereld wordt ingevoerd. En dat de Graal onder ons aanwezig is. Deze niet uit onze natuur te verklaren, in onze wereld aanwezige kosmische kracht, heeft twee werkingssferen: een meer algemene en een zeer geconcentreerde werkingssfeer. En deze beide hoogst spirituele stromingen bepalen de gang en de aanzichten van alles wat wij moeten verstaan onder de komende drievoudige wereldomwenteling. De Geesteschool van het Gouden Rozenkruis beschikt daartoe over zeven brandpunten in de stof en zeven brandpunten in de onzichtbare gebieden. Met behulp hiervan worden door de Christuskracht de zeven aanzichten van de dialectische wereld en de zeven aanzichten van de dialectische mensheid aangetast.

En alzo, geleid door de goddelijke wet, snelt de wereld toe op een crisis. De mare klinkt «*Ziet, de Bruidegom komt! Gaat uit hem tegemoet!*» Het is aan de mens, of hij deze ontmoeting vieren zal met brandende of met gedoofde lampen. Iedereen zal de Graal ontmoeten, regeneratief als Maria Magdalena, degeneratief als Judas, de klassieke verrader van het Heiligste Mysterie. Geve God dat de zoeker naar de ene waarheid de toren van Magdala mag vinden en beklimmen, met al de zalven en specerijen die nodig zijn voor het wedergeboorteproces, opdat hij het rijzende Licht zal mogen begroeten.

J.v.R.

*Over de wortels en de betekenis van de
westerse Graallegenden*

Montsalvat, de Graalburcht. Daar bevond zich volgens legenden de orde van de Graalridders, de bewakers van de Graal. Zoals koning Arthur en zijn ridders vormden zij een tafelronde. Wanneer zij tezamen waren en de Graal werd binnengedragen, werden zij op wonderlijke wijze gevoed. Alleen al de aanblik van de Graal verleende hen eeuwigdurende jeugd.

In legenden wordt de Graal beschreven als de beker die tijdens het Laatste Avondmaal door Christus werd gebruikt. Jozef van Arimathea zou in het bezit zijn geweest van deze beker en daarin het bloed van de Verlosser hebben opgevangen. De heilige Graalbeker die wonderen kan bewerkstelligen, is een motief dat over de gehele wereld wordt aangetroffen. Legendes uit de Europese Middeleeuwen hebben vertakkingen met tradities in vele landen. In verschillende godsdiensten werden de zon en de maan voorgesteld als kelken gevuld met goddelijke spijzen. Helden mochten daaruit, als loon voor hun edele daden, nieuwe kracht ontvangen. In de Griekse filosofie werd gesproken over het mengvat of de 'krater' waarin de opperste God de bouwstoffen van de schepping vermengt met zonlicht. Deze beker werd aan nieuw geschapen zielen gereikt, opdat zij wijsheid zouden ontvangen.

In een Grieks inwijdingsmysterie wordt verhaald over een mystiek feest dat sterk doet denken aan de gemeenschappelijke maaltijd van de Graalridders. Uit een heilig

vat, de 'kernos', wordt de deelhebbers een drank gereikt die hen toegang kan verschaffen tot een hogere wereld. Een dergelijk beeld komt ook voor in de Keltische traditie. Daar gaat het om een ketel of 'cauldron', waarvan de inhoud geestelijke wedergeboorte kan bewerkstelligen. In sommige legenden wordt in plaats van een heilige kelk een kostbare steen of parel als symbool gebruikt.

In de meeste legenden wordt aangegeven dat de Graalbecker in een speciaal daartoe gebouwde tempel of burcht werd bewaard. Bijvoorbeeld een hoge, ronde tempel met een gouden koepel waarin het firmament met behulp van edelstenen was afgebeeld en waarlangs een gouden zon en een zilveren maan hun banen beschreven. Een dergelijke tempel moet, volgens sommige onderzoekers, in Perzië op de heilige berg Shiz hebben gestaan. Daar brandde het heilige vuur en deze plaats – het belangrijkste heiligdom van Perzië – gold als geboorteplaats van Zarathustra. In boeddhistische legenden wordt verhaald over de mystieke berg Meru in Japan, die volgens de beschrijvingen eveneens doet denken aan een Graaltempel. Boeddha zit daar met zijn bodhisattva's op de top en om hen heen cirkelen de zon en de maan.

Al deze legenden getuigen van het feit dat een confrontatie met de geestelijke waarden van de Graal het leven totaal en fundamenteel kan veranderen. Dat wil zeggen: de mens heeft de mogelijkheid in zich om een zeer speciale kracht te ontvangen en daarmee te werken. Die kracht van kosmische oorsprong wordt wel aangeduid als het goddelijke bloed. Wie erin slaagt die energie te vinden en te ontvangen, zal daardoor ingrijpend worden veranderd en in staat worden gesteld om de goddelijke wijsheid eerstehands te ontvangen. Het mysterie van de Graal is

dus geen uiterlijk proces, maar speelt zich af op het hoogste niveau dat de ziel kan bereiken.

Om dat mysterie enigermate te kunnen ontsluiten, kan men te rade te gaan bij de bonafide Rozenkruisers. Hun mysteriën staan regelrecht in verbinding met die van de Graal. Zij gaan er van uit dat er niet alleen een zichtbare en tastbare wereld is, maar ook een hogere bestaansorde die niet met de zintuigen waarneembaar is. De zichtbare wereld met al haar aanzichten – ook de mens – wordt geboren, bereikt in haar ontwikkeling een hoogtepunt en zal daarna weer verdwijnen. Uit ervaring kan ieder nagaan dat die wereld geen volmaaktheid kent. Zij wordt echter gedragen en gevoed door een onvergankelijke, eeuwige wereld. Volgens de oorspronkelijke wijsheidsleer zijn de bewoners van deze hogere wereld volmaakt en daardoor onsterfelijk.

Nu kan de spannende vraag worden gesteld – en daarin ligt het aanknopingspunt met de mysteriën van de Graal – bestaat er een brug tussen de volmaakte en de onvolmaakte wereld? Een sfeer of gebied of dimensie waarin eeuwigheid en tijdelijkheid met elkaar kunnen samengaan? Strikt geredeneerd niet. Een beetje eeuwig of een beetje volmaakt en een beetje sterfelijk of een beetje onvolmaakt – dat gaat niet. Er zijn dus kennelijk twee principieel van elkaar gescheiden levensvelden.

Toch bestaat er een overgangsgebied waarin die twee werelden voor korte tijd met elkaar kunnen samenwerken. Dat gebied openbaart zich in een pulserende beweging en trekt zich dan weer terug. Volmaakte wezens uit het eeuwig bestaande levensveld verbinden zich in een ritmische beweging met de bewoners van het vergankelijke

levensveld om hen op te heffen tot een hoger levensplan. Dat proces wordt wel uitgebeeld met het symbool van het kruis. De eeuwigheid – de verticale balk – daalt af in de vergankelijkheid – de horizontale balk – en *doorbreekt* daarmee de sterfelijkheid. Het is een kruisiging waarin de volmaakte wereld zich offert aan de onvolmaakte door zich daarmee te verbinden.

Grote wijsheidsleraren als Boeddha, Zarathustra en Jezus hebben die brug tussen de beide werelden gebouwd, versterkt en verklaard om de mensheid van dienst te zijn. Daarmee brachten zij het offer van hun reine bloed. Zij toonden de weg en leefden haar voor. Zij openden de poort tussen beide werelden. De door hen gebouwde geestelijke brug wordt nog altijd in stand gehouden door diegenen die hen in het zuivere woord en in de zuivere daad navolgen.

Zo'n brug is een wonder. Deze feitelijk onbestaanbare, tijdelijke schakel tussen eeuwigheid en tijd wordt in de vele legenden aangeduid als de Graal, de beker of het mengvat, waarin tijd en eeuwigheid met elkaar worden vermengd. Het is een ruimte, een beschermd levensveld als een derde natuur, waarin de zoekende ziel haar weg door de wereld van tegenstellingen kan leren vinden om de eeuwigheid te mogen ontdekken.

In verschillende Graallegenden wordt verteld hoe de Graalridders uitgaan om hun heldendaden te verrichten. Dat is nog altijd even actueel als vele eeuwen geleden. Maar de moderne mens kan de volmaakte wereld – zijn uiteindelijke reisdoel – niet zomaar waarnemen. Zijn zintuigen zijn daar niet op ingesteld. Hij ervaart wel dat er iets moet zijn, maar hij heeft er geen duidelijk beeld van.

Dat verontrust hem en zet hem aan tot zoeken. Hij gaat zich afvragen waarom hij leeft, waartoe het leven dient en waarom zoveel mensen – en misschien ook hijzelf – zo uitzichtloos moeten lijden. Argeloos gaat hij – net als Parcival – op zoek en zijn weg zal zeker die van een Graal-ridder kruisen. Wie zo op zoek gaat, is wellicht al, zij het nog onbewust, in aanraking geweest met de Graal.

's Nachts, tijdens de slaap, kan iets gebeuren wat overdag niet zomaar mogelijk is. Dan maakt een deel van de persoonlijkheid zich los van het lichaam en trekt naar die onzichtbare levensvelden die overeenkomen met het innerlijke leven. Wanneer er nu een sterk, nog ongericht en onbewust verlangen is om de zin van het leven te doorgronden, trekken de hogere aanzichten van de ziel 's nachts naar de gebieden die daarmee in verband staan. En dan kan de zoekende ziel in dat overgangsgebied komen dat tussen de beide werelden bestaat. Hier wordt zij dan aangeraakt door de zuivere energie van de Graal. Dat gebeurt in diepe slaap, in de droomloze fase, als het bewustzijn zover is uitgeschakeld dat het geen belemmering kan zijn. Dat gebeurde met Parcival, toen hij voor de eerste keer de Graalburcht betrad en niet begreep wat daar gebeurde. Hij verliet de Graalburcht even onwetend als hij gekomen was en moest nog een leven vol ontberingen leiden, voordat hij bewust kon gaan zoeken en de weg vond.

De weg die door het Gouden Rozenkruis wordt gewezen, is erop gericht bij de mens een nieuwe, onbelemmerde ziel te wekken en haar in binding te brengen met de goddelijke Geest. Dat wil zeggen dat het Gouden Rozekruis de weg opent voor de ongeconditioneerde zoeker – Parcival – die voert naar de Graalburcht, het

oorspronkelijke levensveld van de ziel. Deze weg wordt in alle Graallegenden beschreven, hoewel inhoud en vorm niet altijd hetzelfde zijn. Dikwijls worden slechts enkele fasen van Parcivals ontwikkeling aangegeven. Zo is bijvoorbeeld de *Parcival* van de Franse dichter Chrétien de Troyes (12e eeuw) een fragment. Daarin wordt niet verhaald dat Parcival bewust terugkeert in de Graalburcht. De *Parzival* van de Duitse dichter Wolfram von Eschenbach (ca. 1170-1220) toont wel de hele weg, maar geeft versluierd aan dat er een nieuw bewustzijn nodig is om die te kunnen afleggen. Een in de mens aanwezige, nog verborgen bron moet eerst worden ontdekt.

In de sagen rond Koning Arthur is het beeld duidelijker. Daarin wordt gesproken over ridder Galahad de onberispelijke. Samen met Parcival en een andere ridder van de tafelronde gaat hij op weg om de heilige Graal te zoeken. Als zij de Graalburcht naderen, nemen zij een licht waar dat niet van de zon komt. Galahad wordt de Graalkoning. Hij is de volmaakte en verbeeldt het nieuwe zielenbewustzijn dat in de mens wordt opgewekt. Hij symboliseert dus tevens een onbekend aspect van de mens. Een mens is nu eenmaal niet wat hijzelf denkt dat hij is, want in hem sluimert een bewustzijn dat zijn ware aard aangeeft: hetzij dat hij streeft naar het hoogste goed, dan wel dat hij streeft naar de grootste macht. Zodra het eerstgenoemde bewustzijn wordt geactiveerd, wordt de weg naar bewust ervaren van de Graal geopend.

Er sluimert dus een nog onbekend aspect in de mens, een aanzicht van de Graal. Het opwekken van dit element is volgens de Rozenkruisers het ware doel van het leven op aarde. En daar de mensheid nu overal tegen hoge en dikke muren van onmacht oploopt, is het moment gekomen dat

het geheim van de Graal opnieuw kan worden ontsluitend. Want daarin ligt de uitweg verborgen.

Graallegenden doken zowel in het westen als in het oosten van Europa en zelfs in Perzië ongeveer terzelfder tijd op, namelijk rond de 12e eeuw n. Chr. Was dit toeval? Dienaren van de Graal zagen een tijd naderen waarin de verbinding met de hogere wereld voor de meeste mensen op de achtergrond zou raken of zelfs geheel zou verdwijnen. De mensen zouden onder de invloed van wetenschap en techniek een mentaliteit ontwikkelen die hen zou afsluiten van de geest-zielenwereld. Dat is wellicht een van de redenen waarom toen de Graallegenden in omloop werden gebracht. Met hun wonderlijke mystiek en romantiek zouden deze verhalen de harten van de mensen ook in de navolgende eeuwen nog kunnen aanspreken. De diepzinnige symboliek zou in een tijd van grote zielenood als wegwijzer kunnen dienen.

Ook in deze, zo roerige en onzekere tijd kunnen de oude Graallegenden nog vele harten beroeren, waar zij tonen dat die oeroude innerlijke weg ook nu weer, juist nu, begaanbaar is gemaakt. Begaanbaar wil zeggen dat de zoekers van nu, net als de ridders van Koning Arthurs tafelronde, deel kunnen krijgen aan de hogere wereld.

In tal van legenden wordt over twee tafelronden gesproken: die van de Graalridders en die van koning Arthur. Hiermee wordt aangetoond dat de eenheid van de hogere wereld – gesymboliseerd door de tafelronde van de Graalridders – ook in de lagere wereld gerealiseerd moet worden: de tafelronde van koning Arthur. De deelnemers die zich op de ontmoeting met de Graal voorbereiden, moeten zich stap voor stap innerlijk zuiveren en bevrij-

den van alle invloeden die hen in het lagere leven vasthouden. In dat proces zullen zij geleidelijk versmelten met de hogere tafelronde, overeenkomstig de woorden van Christus: *De Vader en ik zijn een, en u zult een met mij zijn*. Op deze weg wordt het Avondmaal niet meer symbolisch genuttigd, maar direct en concreet. Ieder lid van de groep zal de geconcentreerde goddelijke energieën mogen assimileren naarmate hij daartoe geschikt is en die energieën verdragen kan.

Door deze assimilatie begint het proces van zijn innerlijke verandering. De Graal wordt in hem opgericht. Doordat dit ook bij de andere leden van de groep gebeurt, wordt de onzichtbare geestelijke kelk binnen de groep van gelijkgezinden geopenbaard en midden in de wereld geplaatst.

In het *Corpus Hermeticum*, een oud Egyptisch inwijdingsgeschrift, staat te lezen: *«Hij heeft een grote crater, met de krachten van de geest gevuld omlaag gezonden, en een boodschapper geschonken met de opdracht aan de harten van de mensen te verkondigen: dompelt u onder in deze crater, gij zielen die dit kunt; gij die gelooft en vertrouwt dat gij zult opstijgen tot Hem die dit mengvat omlaag gezonden heeft; gij die weet tot welk doel gij geschapen zijt. Zovelen aan de verkondiging gehoor gegeven hebben en door onderdompeling in de krachten van de geest gereinigd zijn, hebben aan de Gnosis, de levende kennis Gods, deel gekregen, en werden, daar zij de geest ontvangen hadden, volmaakte mensen.»*

Uit: *De Egyptische Oergnosis en haar Roep in het Eeuwige Nu*, Jan van Rijkenborgh, Rozekruis-Pers, Haarlem. 1961.